

สรุปผลการประชุม
คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่ ๙๘
วันศุกร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘
ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๓

คณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญรับฟังคำชี้แจงประกอบคำขอแก้ไขเพิ่มเติมร่างรัฐธรรมนูญจากผู้เสนอและผู้รับรองคำขอแก้ไขเพิ่มเติมร่างรัฐธรรมนูญ สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ที่ประชุมคณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนูญได้พิจารณาเกี่ยวกับการรับฟังคำชี้แจงประกอบคำขอแก้ไขเพิ่มเติมร่างรัฐธรรมนูญจากผู้เสนอและผู้รับรองคำขอฯ ของสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ กลุ่มที่ ๔ และกลุ่มที่ ๕ สรุปดังนี้

๑. กลุ่มที่ ๔ นายสมชัย ฤชุพันธุ์ และคณะซึ่งประกอบด้วย นายประมนต์ สุธีวงศ์ นายเกริกไกร จีระแพทย์ นายธวัชชัย ยงกิตติกุล และนายไพบูลย์ นลินทรางกูร ซึ่งเสนอคำขอแก้ไขเพิ่มเติมร่างรัฐธรรมนูญรวมทั้งสิ้น ๔๙ มาตรา โดยได้ชี้แจงเหตุผลเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่ขอแก้ไข ได้แก่

ประเด็นร่างมาตรา ๘๕/๑ ซึ่งขอเพิ่มขึ้นใหม่เป็นอีกหนึ่งมาตรา โดยมีความว่า “รัฐต้องส่งเสริมและดำเนินการให้ประชาชนทุกระดับมีความรู้ทางการเงินและการลงทุนที่เพียงพอ และต้องปลูกฝังให้ประชาชนมีความสามารถในการบริหารการเงินของครัวเรือนได้อย่างเหมาะสม เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นอย่างยั่งยืน” นั้น ทั้งนี้ เพื่อให้มีระบุในรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ภาครัฐต้องดำเนินการให้ความรู้ทางการเงินแก่คนไทยอย่างจริงจัง เนื่องจากคนไทยมีความรู้ทางการเงินน้อยมาก โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีระดับการศึกษาไม่สูงและรายได้ต่ำ จะไม่มีความรู้ทางการเงินขั้นพื้นฐานที่เพียงพอในการดูแลตัวเอง เช่น ไม่เข้าใจวิธีการคำนวณดอกเบี้ยสินเชื่อกู้ยืม ภาษีรายรับรายจ่ายไม่เป็น และอื่นๆ ซึ่งจากการสำรวจทักษะทางการเงินของคนไทยเมื่อปี ๒๕๕๖ โดยธนาคารแห่งประเทศไทย พบว่าคนไทยโดยเฉลี่ยมีทักษะทางการเงินต่ำมากและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของทุกประเทศที่ร่วมโครงการสำรวจขององค์กรระหว่างประเทศ OECD (Organization for Economic Co-operation and Development) นอกจากนี้ โครงสร้างประชากรไทยที่กำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ยิ่งทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องทำให้คนไทยมีความรู้ทางการเงินเพิ่มขึ้น เพื่อนำไปสู่วินัยการออมที่ดีขึ้น ช่วยทำให้ระดับเงินออมภาคครัวเรือนสูงขึ้น รวมถึงช่วยให้ประชาชนสามารถบริหารเงินออมที่สร้างผลตอบแทนการลงทุนที่เพียงพอต่อการดำรงชีพหลังเกษียณอย่างมีคุณภาพ และยังเป็นการช่วยลดภาระงบประมาณภาครัฐด้วย

ประเด็นร่างมาตรา ๑๒๑ (๕) ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับสมาชิกวุฒิสภาผู้ซึ่งมาจากการเลือกตั้งในแต่ละจังหวัด จังหวัดละหนึ่งคนนั้น ขอแก้ไขความโดยตัดถ้อยคำว่า “เลือกตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิและคุณธรรมตามด้านต่าง ๆ ซึ่งได้รับการคัดกรองจังหวัดละไม่เกินสิบคน” ออก และเพิ่มถ้อยคำว่า “ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เป็นผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้หนึ่งเสียง โดยให้เป็นการเลือกตั้งโดยตรงและใช้เขตจังหวัดเป็นเขตเลือกตั้ง” แทน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเพิ่มอำนาจให้ประชาชนในการเลือกสมาชิกวุฒิสภาโดยตรง เนื่องจากสมาชิกวุฒิสภาที่มีมาจากการเลือกตั้ง เป็นผู้ที่คลุกคลีอยู่กับสภาพปัญหาและความเดือดร้อนของประชาชน ทำให้สามารถรับทราบถึงสภาพปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่เป็นอย่างดี อีกทั้งจำเป็นต้องอาศัยคะแนนเสียงจากประชาชน ดังนั้น จึงต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้ง

ประเด็นร่างมาตรา ๒๔๖/๑ ซึ่งขอเพิ่มขึ้นใหม่เป็นอีกหนึ่งมาตรา โดยเขียนความว่า “การดำเนินการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ต้องมีกำหนดระยะเวลาการดำเนินการในขั้นตอนต่างๆสำหรับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมถึงกำหนดบทลงโทษกรณีไม่กระทำการภายในระยะเวลาดังกล่าวไว้โดยชัดแจ้งเป็นกฎหมาย เพื่อเป็นหลักประกันในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ และต้องเปิดเผยให้ทราบเป็นการทั่วไป” นั้น ก็เพื่อให้มีประเด็นดังกล่าวเขียนระบุอยู่ในรัฐธรรมนูญด้วย อันเป็นการสร้างมาตรการที่มีประสิทธิภาพประการหนึ่ง ในการลดปัญหาความล่าช้าและการประวิงคดีในการดำเนินการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในกระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐในปัจจุบัน อันจะทำให้เกิดการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒. กลุ่มที่ ๕ นายสมศักดิ์ โสเสถาพรพิพิธ และคณะซึ่งประกอบด้วย นายโกวิท ศรีไพโรจน์ นายกษิต์เดชชนทัต เสกขุนทด นายสุชาติ นวกวงษ์ และศาสตราจารย์เกียรติคุณตรีใจ บูรณสมภพ ซึ่งเสนอคำขอแก้ไขเพิ่มเติมร่างรัฐธรรมนูญ รวมทั้งสิ้น ๑๖๖ ประเด็น โดยได้ชี้แจงเหตุผลเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่ขอแก้ไข ได้แก่

ประเด็นร่างมาตรา ๔ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วย “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง และร่างมาตรา ๕ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วย “ปวงชนชาวไทยไม่ว่าเหล่ากำเนิด เพศ หรือศาสนาใด ย่อมอยู่ในความคุ้มครองแห่งรัฐธรรมนูญนี้ เสมอกัน” นั้น ขอแก้ไขโดยตัดมาตรา ๔ และมาตรา ๕ ออกทั้งมาตรา เนื่องจากเห็นว่าบทบัญญัตินี้ในมาตรา ๔ และมาตรา ๕ ซ้ำซ้อนกับบทบัญญัติในภาค ๑ หมวด ๒ ซึ่งมีบัญญัติไว้อยู่ในหลายมาตราแล้ว ทำให้รัฐธรรมนูญมีหลายมาตรา ฟุ่มเฟือย อ่านยาก และประชาชนเข้าถึงได้ยาก ซึ่งหากจะเป็นคำประกาศเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญก็ควรเอาไว้ในที่เดียวกันเพราะรัฐธรรมนูญสำคัญทุกมาตรา

ประเด็นร่างมาตรา ๗๕ ซึ่งเป็นการบัญญัติเกี่ยวกับ ๑) เรื่องที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้นำอื่นในภาครัฐอย่างน้อยต้องปฏิบัติตน อาทิ แยกเรื่องส่วนตัวออกจากตำแหน่งหน้าที่และยึดประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและประชาชนเหนือประโยชน์ส่วนตนและของพรรคการเมือง หรือกลุ่มการเมืองที่ตนสังกัด หรือแสดงความคิดเห็นอภิปราย หรือให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนอย่างครบถ้วนถูกต้องและไม่บิดเบือนข้อเท็จจริง และ ๒) เรื่องที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้นำอื่นในภาครัฐอย่างน้อยต้องไม่กระทำการดังต่อไปนี้ อาทิ ใช้ตำแหน่งหน้าที่เพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือประโยชน์ของพรรคการเมือง หรือกลุ่มการเมืองที่ตนสังกัด หรือกระทำการอื่นอันเป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ ไม่ว่าจะการนั้นจะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายหรือไม่ หรือยอมให้บุคคล หรือกลุ่มบุคคลใดครอบงำ หรือชี้นำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือขัดต่อประมวลจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่หรือดำเนินกิจกรรมหรือใช้อำนาจหน้าที่ที่มุ่งสร้างความนิยมทางการเมืองที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศและประชาชนในระยะยาวนั้น ขอแก้ไขโดยให้ตัดออกทั้งมาตรา ทั้งนี้ เนื่องจากผู้นำทางการเมือง ผู้นำอื่นในภาครัฐ ข้าราชการ เป็นบุคคลสาธารณะย่อมต้องมีความรับผิดชอบต่อประชาชน ซึ่งในระบอบประชาธิปไตยย่อมต้องถูกตรวจสอบ วิพากษ์ ได้เป็นหลักสากล และปัจจุบัน การตรวจสอบภาคประชาชน สังคม สื่อออนไลน์ มีผลมาก อีกทั้งมีกระบวนการในการถอดถอน ลงโทษวินัย พอสมควรแล้ว จึงเห็นว่าไม่จำเป็นต้องนำมาบัญญัติไว้อีก นอกจากนั้น รัฐธรรมนูญมิใช่ประมวลจริยธรรมจึงไม่จำเป็นต้องนำมาบัญญัติไว้

ประเด็นร่างมาตรา ๙๐ ซึ่งเป็นการบัญญัติเกี่ยวกับรัฐต้องส่งเสริมให้ประชาชนวัยทำงานและแรงงานสูงวัยมีงานทำที่เหมาะสมนั้น ขอแก้ไขโดยเพิ่มถ้อยคำว่า “ผู้สูงอายุ” “เยาวชน” “ผู้ด้อยโอกาส” รวมทั้งถ้อยคำว่า “ตลอดจนจัดให้มีการพัฒนาฝีมือแรงงานตามประเภทของงาน การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต” ไว้ในบทบัญญัติของร่างมาตรา ๙๐ ทั้งนี้ ขอแก้ไขความเป็นดังนี้ “รัฐต้องส่งเสริมให้ประชาชนวัยทำงานและแรงงานผู้สูงอายุวัยมีงานทำที่เหมาะสม ตลอดจนจัดให้มีการพัฒนาฝีมือแรงงานตามประเภทของงาน การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต คุ่มครองแรงงานเด็ก-เยาวชน สตรี ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ หรือทุพพลภาพ แรงงานซึ่งเป็นผู้ป่วยด้วยโรคต่างๆ และแรงงานที่มีปัญหาอื่นทำนองเดียวกัน จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ การประกันสังคม รวมทั้งต้องให้ผู้ทำงานได้รับค่าตอบแทนสิทธิประโยชน์และสวัสดิการที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ” เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมไทยในอนาคต กล่าวคือ เมื่อเป็นสังคมผู้สูงวัย และปัจจุบัน ผู้สูงวัยอายุตั้งแต่ ๖๐ - ๖๕ ปี ยังมีความแข็งแรงสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งการเกษียณอายุโดยรับเงินบำนาญทำให้เสียแรงงานส่วนนี้ ควรให้ผู้ที่อายุระหว่าง ๖๐ - ๖๕ ปี ทำงานต่อไป ซึ่งนอกจากจะเป็นการประหยัดเงินภาครัฐแล้ว ยังเป็นการนำศักยภาพผู้สูงวัยมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นางสาวดวงจิตร์ ก่อเจริญวัฒน์

วิทยากรชำนาญการพิเศษ

ผู้สรุปผลการประชุม

ว่าที่เรือตรี ยุทธนา สำเภาเงิน

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการการยกย่องรัฐธรรมนุญ

ตามข้อบังคับ ฯ ข้อ ๘๗

ผู้ตรวจทาน

